

Jumalateenistus Nõos P, 03.12.23 kell 11.00, I advent

Lektsioonid: Ilm 3:20–22; Lk 19:28–40

Pihikõne: Ps 65:12a

Jutlus: Js 49:8–10

Laulud: 5 (1–4); 2 (1–4, 5); 85 (1–3); 86 (1–4)

Nõnda ütleb Issand: Ma olen sind kuulnud hea meelega ajal ja aidanud päästepäeval; ma olen sind hoidnud ja pannud rahvale seaduseks, taastama maad, jagama laastatud pärisosi, ütlema vangistatuile: "Minge välja!", pimeduses olijaile: "Tulge valguse kätte!" Nad saavad teede ääres karja hoida ja neil on karjamaa kõigil küngastel. Ei ole neil nälga ega janu, neid ei pista palavus ega päike, sest nende peale halastaja juhib neid ja talutab nad veeallikate juurde.

Oleme harjunud, et meie elus saadavad meid mure ja rõõm, õnnetus ja õnn. Siiski ei ela me selle rõõmu ja mure ootuses. Me elame hoopis oma elu selles maailmas, nii hästi kui oskame. Vahel on kerge ja vahel on raske.

Jumal tänatud, et me niimoodi elame! Sest kui me igal hommikul ootaksime ainult õnne, siis me pettuksime, kui seda ei tule. Ja samuti, kui me igal hommikul püüaksime end ette valmistada võimalikule õnnetusele, mis meie või meie lähedastega võib juhtuda, siis me sattuksime varsti psühhiaatri käe alla.

Teame ka seda, et rõõm võib muutuda mureks. Kuid mure võib muutuda ka rõõmuks. Jh 16:20 ütleb Jeesus: „Teid kurvastatakse, kuid teie kurbus muutub rõõmuks.“ Ja see teadmine aitab alati edasi.

Lugedes Vana Testamenti näeme Iisraeli rahva rõõme ja muresid. Rahvast valdas ülevoolav rõõm, kui osutus võimalikuks Jumala vägeva käsivarre toel põgeneda Egiptuse vangipõlvest ja pääseda imelisel viisil vaarao sõjaväe käest. Kuid siis tulid masenduse päevad kõrbes: raskused uues harjumuspäratus olukorras, kus tuli leppida vähemaga kui oldi harjunud.

Või siis Iisraeli mure pärast assüürlaste ja babüloomlaste vallutusi, kui nende pühakoda – Jeruusalemma tempel – hävitati ja rahvas küüditati võõrale maale. Ning ülevoolav rõõm siis, kui ükskord oli võimalus vangipõlvest tagasi pöörduda ja Jeruusalemm koos templiga uuesti üles ehitada. Ps 126 öeldakse ilusti: „Kes silmaveega külvavad, lõikavad hõiskamisega. Kes minnes kõnnib nuttes, kui ta külviseemet kannab, see tuleb ja hõiskab, kandes oma vihke.“

Selliseid mure ja rõõmu aegu on Iisraeli rahva ajaloos olnud palju. 1948 sai Iisraeli rahvas endale oma ajaloolisel territooriumil jälle riigi. Rõõm oli suur, kuid tihti tulid murepäevad, kui selle riigi eest tuli võidelda. Ka praegu on ühed sellised murepäevad, kui Hamas on rünnanud riiki. Loodame ja palume, et seegi mure muutuks kord jälle rõõmuks!

Kõik see mure ja rõõmu vaheldumine on nii sellepärast, et Jumal tahab niimoodi. Ühest küljest on Ta andnud inimesele refleksiooni ehk järelemõtlemise võime, mille põhjal me võime siis tulevikku prognoosida. Ja mis annab meile elus teatud kindluse.

Kuid ainult teatud kindluse, sest teisest küljest oleme me nõdrad, ekslikud ja kaduvad olendid, kelle elu ei sõltu meie enda tahtest.

Aga tänases kirjakohas teatab prohvet Jesaja meile Issanda sõnu: „Ma olen sind kuulnud hea meelega ajal ja aidanud päästepäeval; ma olen sind hoidnud ja pannud rahvale seaduseks, taastama maad, jagama laastatud pärisosi, ütlema vangistatuile: "Minge välja!", pimeduses olijaile: "Tulge valguse kätte!"“

Kõigepealt, kes on see „sina“? See on see anonüümne Jumala sulane, kellest prohvet Jesaja räägib oma raamatus neljal korral. Maailmas põlatud ja kannatav Jumala sulane, kellele on siiski antud nii palju võime õpetada rahvaid ja tuua nad pimedusest valgusse. Prohvet Jesaja tema nime ei nimeta, kuid meie kristlastena usume, et prohvet kuulutab siin ette Jeesust Kristust.

Jumal on Jeesust „kuulnud hea meelega ajal ja aidanud päästepäeval“. Mida see tähendab? Seda, et Jumalal on Inimese Pojaga head plaanid. Jumalal on inimesest hea meel. Jah, me teame küll, et Jumal ütles 1Ms 1:39 oma loomistöö kohta: vaata, see on väga hea. Kuid teame ka seda, et kõik see loodu kaugenes patu läbi Jumalast.

Aga nüüd kuulutab Jumal meile prohveti läbi Jumala heameelt ja päästepäeva. Meie ei tea, millal see päev on alanud ja kas see ongi üldse kunagi loojunud. Võib-olla oleme meie olnud kogu aeg patust pimestatud ja oleme osanud näha oma maiste elude väikseid rõõme ja muresid, elades tegelikult keset Jumala heameelt ja päästepäeva?

Nii või teisiti, nüüd on meie jaoks avalikuks saanud Jumala heameel meie suhtes ja soov meid päästa. Ja see on pidanud juhtuma sellesama Issanda kannatava sulase läbi, kelle saladus tuleb ilmsiks Uues Testamendis – Ta on Jumala Poeg.

Küllap seda tahabki Jumal öelda, kui loeme meie tänase kirjakohta prohvetisõnu: „...ma olen sind hoidnud ja pannud rahvale seaduseks...“ Meil, kristlastel on, võrreldes VT-ga, uus seadus, uus leping, Uus Testament. Ja selle uue seaduse aluseks on Jeesus Kristuse lepitussurm meie kõigi eest. Patu poolt vangistatud inimesed saavad vabadusse ja vaimulikus pimeduses istuvad inimesed pääsevad Jumala valgusse.

Prohvet Jesaja mõtet Jumala heameelest ja päästepäevast tsiteerib UT-s apostel Paulus 2Kr 6:2: Issand ütleb: „Ma olen sind kuulnud soodsal ajal ja aidanud sind päästepäeval.“ Ja apostel hüüab: „Ennäe, nüüd on ülisoodus aeg! Ennäe, nüüd on päästepäev!“

Tõepoolest, nüüd on see ülisoodus aeg ja päästepäev koitnud ka meie jaoks. Selle on kehtestanud Jumal, Kõigeväeline maailma Looja. See on ilmutatud Iisraeli rahvale. Seejärel on see jõudnud ka teiste maailma rahvasteni. Lõpuks on see jõudnud ka meie juurde siia Maarjamaale. See ülisoodus aeg ja päästepäev on jõudnud igäihe juurde meist.

Ja see aeg on ka täna, mil me tähistame I adventipühapäeva, hakkame ootama oma Issanda Jeesuse Kristuse sünni. Iga inimese jaoks algab see aeg erineval hetkel. On keegi ristitud lapsena, siis algas see juba tema lapsepõlvest. On keegi ristitud täiskasvanuna, siis alles nüüd. Aga Jumal kutsub kõiki: „Ennäe, nüüd on ülisoodus aeg! Ennäe, nüüd on päästepäev!“

Omamoodi selgitab seda päästepäeva erinevat algust apostel Hb 4:3b–7: „Jumala teod on olnud valmis juba maailma rajamisest peale – kusagil on ju öeldud seitsmenda päeva kohta nõnda: "Ja Jumal hingas seitsmendal päeval kõigist oma tegudest", siin aga: "Nad ei saa minu hingamisse". Nii jääb nüüd võimalus, et mõned saavad sinna sisse. Ja et need, kellele evangeeliumi esmalt kuulutati, ei ole sinna sisse saanud oma sõnakuulmatuse pärast –, siis ta määrab jälle ühe päeva tänaseks päevaks, kui ta nii pika aja pärast Taaveti kaudu ütles, nõnda nagu varem on öeldud: "Täna, kui te kuulete tema häält, ärge tehke oma südant kõvaks!"“

Jumal on määranud igäihele meist päeva tänaseks päevaks. Kui see Jumala „tänapäev“ on meie jaoks koitnud, siis pole enam õnne ja õnnetuse, rõõmu ja mure päevi. Me ei pea kartma, mida tulevik meile toob ja pikisilmi oma õnne ootama. Jumala „tänapäeval“ on jäänud ainult Tema arm Jeesuse Kristuse läbi. Kõik, mis meiega juhtub, on ettevalmistus selle päeva lõpuks, mil tuleb kohtupäev. Ja kohtuotsusele järgneb rõõmupidu, mis on uus algus. See algus jääbki alguseks, sest see on igavese elu algus.

Jeesus Kristus, kes ratsutas eeslisälu seljas Jeruusalemma Kuldest väravast sisse, on meile selle teate toonud. Õnnistatud adventiaja algust!

Aamen.